

PhS TIBOLD SZABINA

A lélek útja és folytatólagos mozgása időben és térben**TÉR-IDŐ és relativitás a Táltosok értelmezésében:**

Don Juan csodálatos dolgokra volt képes. Ő, a 'tudás emberének' vallotta magát és a tudása többszintű 'látásának' és felsőbb énjével való szoros kapcsolatának eredménye volt. Hatalmas súlyt fektetett tetteinek és teljes életvitelének korrekt emelkedettségére, s így a saját életünk korrekt irányítására ösztökélt mindnyájukat, akik követték tanításait.

Két fontos dolgot tartott mindig szemünk előtt:

Első volt a **Feddhetetlenség**, második a **szándék** jelentősége minden tettünkben és gondolatunkban.

Megmondta, hogy egy született táltos, vagyis a **tudás embere**, nem ismerheti meg a Mindenséget és nem lehet szabad, ha az élete, tettei nem **feddhetetlenek**. Mit értett a feddhetetlenség alatt? Azt az állapotot, amit mi

úgy mondhatnánk, hogy **tiszta lelkiismeret**. Csak tiszta lelkiismerettel érkezhetünk el a táltosok kihívásaihoz, mely kihívások próbára teszik valóságérzetünket és az Univerzumról alkotott képünket. **Hamissággal táltos nem létezhet, csak teljes lelki tisztasággal. Csak az Egoja leszerelésével válhat a Mindenség karmesterévé.** Ezzel szemben a **brujo-k és bruja-k** (boszorkányok, varázslók), míg képesek manipulálni az elemeket, gyógyítani és veszejteni is tudnak, de nem torpannak vissza szemfényvesztéstől, varázslástól, megátkozástól, szerelem kötésektől stb. Vagyis, semmi képen nem lehet őket feddhetetlenségnek nevezni, s az indíttatás, mely őket mozgatja, sem a korrektség mezején virágzik.

A második fontos dolog, amit egy Táltos szem előtt kell tartson minden körülmények között, az a **szándékainak természete**. Don Juan megállapította, hogy **feddhetetlenség és tiszta szándék** elég ahhoz, hogy **tetteink végső kimenetelétől függetlenül** szabad életet éljünk. Ez a két dolog, **feddhetetlenség és jó szándék** felszabadít minden lelki béklyóból, melyekbe inkarnációink során bele gabyodunk.

A világok sokaságai:

Don Juan mindig a **Gyűjtőpontunk**²⁷ helyzetével állapította meg **valóságélményeink jelentőségét**. A valóságélmény maga a megélés eredménye, alávetjük magunkat a pillanat kihívásának és annak élményét magunkévá téve, általuk alakítjuk a világunkról képzett percepciókat.

²⁷ gyűjtőpont – az az energia központ, mely a fényttestünkben, a szívünk magasságában félkarnyújtásnyira a hátunk mögött van, nem

összekeverendő az 'éberponttal'. – Ősi Gyökér 2021.XLIX.éf. 1.

A legcsodálatosabb felismerés, mely valóságélményeink eredménye, az örökkévalóságunk vitathatatlan ténye. **Amikor a halál élménye is meglátogat valakit, akkor rá kell ébredjen, hogy a halál nem más, mint folytatólagosságunk a végtelenbe.**

A végtelenség fogalma szédítő, dimenzióanalízisen megszámlálhatatlan. A tudatunk a Mindenség bármelyik gyűrődésében megrekedhet, s valóságunk azonnal más arcot ölt. **„Ahol a tudatom ott a valóságom”** mindig megalapozódik. A reinkarnációink* felismerése egy mérföldkő tudatosulásunk útján, s a következő mérföldkő az a felismerés, hogy mind azok a sorsok, melyeket mi lineárisan egymáshoz fűzünk a reinkarnációink perspektívájában, a **Mindenség realitásában ugyan akkor történnek. Vagyis az örökkévalóságban maga a lineáris percepció is a relativitás margójára kerül.**

A 'tudás embere', mondta Don Juan, **'felkészült a révülés spontán átszellemültsége eredményeként a racionálistól való eltávolodásra'**, vagyis, ahogy ő fogalmazta meg: **a biztonságos, kitaposott útról való letérés a csodák őserdőjébe való behatolásra ad lehetőséget, így a világok sokaságának bepillantására is.** Egyszerű elfogadnunk ezt a filozófiát; hiszen, ha olyat észlelünk, amelyet még eddig nem láttunk, tapasztaltunk, az a racionális agyat rendszeresen megdolgoztatja, kérdőre vonja, esetleg káoszba is ejti.

Azok az élményeink, melyek nem illenek sehogy sem a szokványosba, határvonalon táncolnak az álmok és a valóság között. Nem lehet őket könnyen félretolni, mert a megértésükre való vágy meglovagolja képzeletünket. Pontosan ezt kívánja tőlünk a Teremtő Tudat, hogy világítsunk meg valamit, ami a sötétségünkben lappang. Vizsgáljunk meg egy példát, melyet saját élményvilágomból osztok most meg:

Nyár van, gyönyörű, napsütéses idő, 4-5 éves vagyok és boldog, mert a kis barátnőm Sutyi,

akivel csak nyaranta találkozom, 2 hétre megérkezett a nagymamájához és ma újra láthatjuk egymást. Sutyi át is jött még reggeli után, első útja hozzám vezetett. Örömmel folytattuk ott a barátságunkat, ahol az előző nyáron abba hagytuk. Nagy ötletünk támadt, hogy kimegyünk az utca végén elterülő rétre és vadvirágokat szedünk. Lehetett úgy 10 óra délelőtt. El is sétáltunk és megbabonázva a szépségtől, behatoltunk a vadvirágokkal tündöklő mezőbe. Szinte nyakunkig értek a virágok, az illat bódító volt, pillangók tömege trillázott a virágok felett és még a kitartott kezeinkre is letelepedtek megpihenni. Teljesen felszabadultunk e természeti gyönyörűségtől. Óvatosan haladtunk a növények között, nehogy letiporjuk őket és szedegettük a csokrunkat. Egyszerre meglepetten egymásra néztünk, mintha álomból ébredtünk volna, s tapasztaltuk, hogy a fények már alkonyodóban vannak, a nap utolsó sugarai simogatják a mezőt. Ijedten szaladtunk ki a rétről, s rosszat sejtve siettünk haza. S bizony otthon, s az egész utcában nagy volt a felhajtás, mindenki kétségbeesetten minket keresett. Amikor megjelentünk, anyáink azonnal nyakon ragadtak és nem semmi, amit kaptunk. Őszintén elmondtuk, hogy mi csak kimentünk a rétre virágot szedni. És onnan, hová mentetek – kérdezték. Sehová mondtuk, csak ott voltunk és virágot szedtünk. A csokrunk kókadtan lógott a kezünkben. Nem voltatok ott, mondták, mert mi ott is kerestünk titeket. Ettől aztán teljesen el voltunk veszve a valóságunk mezsgyéjén toporogtunk. Mi történt a kiesett idővel, vagy mi történt velünk abban az időben, mely a földi valóságunkból kieset? A mai napig nem tudom. A fizikai lét és a tudatszint folytatólagossága valahol megszűnt, vagy szünetelt két kislányka valóságában. Biztosan van rá valamilyen racionális magyarázat, de életem ezen pillanatáig ésszerű értelmezés nem bujt elő. Eredménye ennek a különleges napnak az lett, hogy többet nem játszhattam Sutyival. Süldő lánykorunkban találkoztunk újra, s éppen olyan örömmel folytattuk megszakadt barátságunkat, mintha

tegnap váltunk volna el. Beszélgettünk sokat, de mezei kiruccanásunk témáját soha nem említettük meg. Tabu maradt a mai napig.

Mit tesz a tudat egy meg nem magyarázható ténszerűséggel? Eltolja magától? Nem foglalkozik vele? Vagy beássa emlékei legsötétebb zugába és hagyja a pro-verbális porrétegeket ráülepedni? Vagy, egy örök talányként kezeli, remélve, hogy egyszer majd csak választ kap, e megválaszolhatatlanra kérdésre...

Vizsgáljuk meg a fenti élményt egy picit. Idő és tér adott, két szereplője van a történetnek, mind kettő ugyan azon a téridő síkon mozog, közös tevékenységben. Meghatározatlan pillanatban ez a téridő eltűnik, vele a két szereplő is, és semmi emléke nem marad bennük az eltűnt tér/időben történő dolgoknak, melyben ő maguk is eltűnnek az ott maradtak valóságából. Hogy kerülnek vissza, hervadó virágokkal a kezükben? Tudatra-ébredő pillanatokban ezek a kókadozó virágok egyetlen bizonyítékai a történetüknek, hiszen már nem frissek, mint amikor szedték őket. Kb. 6 óra a mi tér/idő folytatóságunkban, amiről nincsen sem emléke, sem magyarázat a két kislánynak.

A fenti példával azt szeretném bizonyítani, hogy igen, vannak olyan történések, melyek a racionális elme számára ugyancsak megfejthetetlennek bizonyulnak. Egy élethossz nem volt elegendő ahhoz, hogy ezt a talányt megfejtsem, de maga a talány indított el egy olyan úton, mely egész életemet a csodák mezejére terelte. Valami, amit lélek-tudatnak nevezek, megkívánta tőlem, hogy kutassam és megéljem azokat a tudati szinteket, melyek nem süllyedtek el a 3 dimenziós valóság-tengerében.

Don Juan tanításai és megvilágításai felszabadítottak a megmagyarázhatatlan és csodálatos elfogadására, ha nem is szükségszerűen a megértésére. Mégis, Don Juan azt mondta, hogy a táltosok, mint a tudás emberei, a legracionálisabb emberek a világon. Ha nem

lennének azok, akkor az elmeegógyintézetekben bámulnák a Holdat, vagy számolgatnák a falak repedéseit.

Az élményeink egyben feladatok is. Véletlenek nincsenek, minden, ami a világmindenségben történik egy csodálatos, összefüggő szakrális matematikai és geometriai rendszerre épül. A Teremtő tudatossága honol mindenben, s ennek a tudatnak mindannyian részecskéi vagyunk. Az, amit **Lélek**nek nevezünk, táncol az örökkévalóságban. Amit **ego**-nak nevezünk, **beszorul egy élethossznyi pillanatra az anyagba, hogy ott szükségszerűen önmaga felé emelkedhessen, ha felismeri és elfogadja a feddhetetlenség és szándék hatalmát tetteiben és gondolataiban.**

Az anyag törvénye megtörik a relativitásban, a tudat törvényszerűsége pedig felszabadít az anyag kötöttségéből. A filozófiai kérdések elindítják a kutató szellemet felfedező útján. A csodálatos, megmagyarázhatatlan élmények pedig ráterelnek minket egy valóságokat átölelő mágikus, értelemszerző felismerésekkel gazdag kalandútjára.

A világok sokasága, az emberi belső fénytudat és az örökkévalóság ténye felismertté válik és a félelmek, melyeknek rabjai vagyunk emberi létünk szintjén, eltűnnek. Szt. Ágostontól idézek:

„Az egyetlen, amitől félnünk kellene, maga a félelem!”

A félelem gúzsba köt, a rettegés lebénítja a lelkünket, mely szárnyalni kíván.

„Gonosz nincsen, csak hiány”

Igen, ha feltöltjük hiányosságainkat szeretettel, csodálattal, értelemmel, akkor a Mindenség szabadságában szárnyalhatunk. **Szabadság a létünk végső célja.** Az anyagtalan tudat áttekintheti a világmindenséget, s újra vágyik a célszerűségre, melyet az anyag inkarnációjában megélhet. A körforgás végtelen, s

minden tudatosulás egy magasabb rezgés-szintre emel minket. A tudatos, fizikai valóság felvállalása, majd a Mindenséggel való eggyé válás határozzák meg azt a titkot, amit létnek nevezünk.

Feladatként szeretnék megkérni benneteket, hogy szenteljtek időt a tudat végtelen-jének személyes kutatására. Felmerülő képeket a mélytudatból érzelmi megnyilvánulások kísérik. Ez jele annak a végtelen tudat folyam-

nak, melyek áthömpölyögnek lelkünk különböző inkarnációin. Révüléssel felidézhetők ezek a belső képek, s lassan kialakul egy történet, mellyel asszociálhatunk. Néha tárgyak érintése, bizonyos helyek látogatása is felidézhet ilyen elhalványodott emlékképet bennünk. Bármilyen intuitív képet, felvillanást, arcot vagy arcokat észleltek álomban vagy meditatív révületben, jegyezzétek le, rajzoljátok le. A képszerű jelenéseket használjátok alapként további mélytudati emlékek folytatólagos kibontogatásához

